

ВІД СМЕРТІ ВРЯТУВАВ РОМ

В сім'ї, де проживав Іван Якимович, було четверо дітей, а своєї хати і поля для господарювання не мали. Старша сестра служила в Корецькому монастирі, а брат пас худобу в польських легіонерів в с. Лідавка. Малий Іван і менша сестра жили при батьках, які батракували. За клопотанням сільського солтиса (старости) та гоцанського війта його і сестру в 1926 році віддали в сиротинець (дитячий будинок) міста Рівне. Невдовзі маленьку сестру забрала з дитячого будинку на виховання пані із Варшави. Іван залишився в дитячому будинку, де закінчив сім класів польської школи.

Після визволення західних областей України в 1940 році сімнадцятирічний Іван Шинкарук повертається до батьків в с. Пашуки.

А в 1944-му його і старшого брата призивають в армію. Спочатку попав в м. Білокоровичі, потім — в запасний полк у Чернігові і Білоруський фронт. Визволяли міста Слуцьк, Барановичі, Рожани, Пружани, Брест. Служив Іван в розвідці, коли йому присвоїли звання молодшого сержанта та призначили командиром відділення.

При форсуванні річки Буг відділення в складі розвідроті одним із перших зайняло і розширило плацдарм на протилежному березі.

За героїзм і відвагу Івана Шинкарука нагородили орденом Слави III ступеня. Коли перейшли кордон Польщі, його викликали в штаб дивізії і призначили перекладачем, оскільки досконало володів польською мовою.

...Ішли запеклі бої. При штурмі міста Шалупінь піхота не змогла захопити його з ходу. Тоді командування вирішило атакувати місто за допомогою танків. Бійців відділення Івана Шинкарука посадили на танки в

складі десанту. Було дано завдання: пройшовши передмістя, блокувати головну вулицю. Використовуючи місцеві будівлі для маскування, танк Шинкарука на малій швидкості прослизнув по протилежній вулиці до головної. І тут Іван почув голос солдата, який кликав на допомогу. Невдовга думаючи, він зіскочив з танка і побіг до будинку на протилежному боці. Підбігши до солдата, запитав, в чому справа. Солдат відповів, що вибігли дві жінки з льоху, там можуть переховуватися гітлерівці, переодягнені в жінок. Відкривши двері льоха, дав чергу з автомата і тоді зайшов всередину. На своє здивування, там побачив не фашистів, а повний льох пляшок з ромом.

Він взяв дві пляшки і, виходячи, почув страшний вибух, а далі побачив, що горить його танк. Підбігши до танка, Іван зрозумів, що всі загинули, крім механіка-водія, який виліз переднім люком.

Такий випадок врятував Івана від неминучої смерті.

Ишли запеклі бої за оточення великої групи німецьких військ. Командуванню терміново потрібні були свіжі розвіддані, а для цього потрібно захопити «язика». Іван і його троє бійців цілий день вивчали підходи до німецьких траншей. Під ранок вирушили до фашистського тилу. Їх підтримував піхотний кулеметний взвод.

Підповзли до траншей. Під ранок німці зморив сон, і вони задрімали біля кулемета. Їх було троє.

Двох знешкодили ножами, а третього Шинкарук вдарив два рази по голові, від чого той знепритомнів. Витягли його з траншеї і поповзли до своїх. Не встигли пройти 150-200 м, як німці стали інтенсивно вести вогонь і освітлювати місцевість ракетами. Але «язика» дотягли живим, здали командуванню. Це був німецький унтер-офіцер.

Через 5-7 днів розвідникам в штабі дивізії, в тому числі й Івану Шинкаруку, вручили медалі «За відвагу».

Що судилося долею, не обійшло нашого земляка. Рано вранці Івана кулею ранило в ногу. Далі госпіталь в місті Вологда. Тут відчув пекучий біль втрати. Прийшов лист з дому, в якому рідні сповістили, що отримали похоронку на Іванового старшого брата. Але й була радість — він зустрів День Перемоги. Невдовзі виздоровчу групу, в якій на той час був Іван, відправили в Кронштадт ремонтувати доки. На прохання бійців

Шинкарук написав листа Сталіну, в якому повідомлялось про тяжкі умови праці. Цей лист до Сталіна, звичайно, не дійшов, як багато інших, але на третій день приїхала комісія і звільнила їх від роботи. Призначили медкомісію, якою Іван отримав III групу інвалідності і 1946 року повернувся додому.

Зараз Іван Якимович інвалід I групи. Перенесені життєві незгоди призвели до того, що він майже зовсім осліп. Людей впізнає тільки по голосу. Дружина — інвалід II групи.

Навідують його бойові побратими, учні школи, яким Іван Якимович розповідає про пережите лихоліття. Час від часу наспівує собі під ніс польську пісеньку:

*Военко, военко,
Цюжесь ти за пані,
Цо за тобом,*

*цо за тобом
Ідуть хлопці мальовані,
Вшистки вибрані?*

Дмитро ЛУК'ЯНОВ.
с. Русивель.